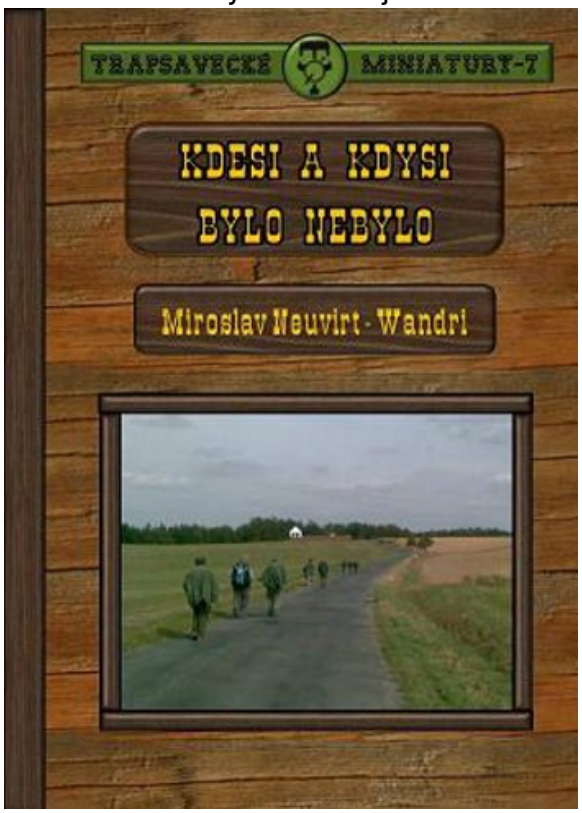
Osobák se pomalu loudal k Plzni, klucí dohráli a mrzutě balí nástroje. ,, A zejtra zase do rachoty, už aby byla znova sobota“, brblá Achyl. To já se domů tentokrát opravdu těším. Po měsíci se totiž vrací moje manželka z lázní a musíte uznat, že měsíc je někdy zatraceně dlouhej. První tejden, druhej, docela šel, ale pak se klidně přiznám, že mi chyběla.

Na nádraží, než se rozejdeme, si dáváme ještě nějaký to pivko, ale já dneska ne! Opravdu pospíchám. Kluci se jen pošklebujou a prej: „A jednou za nás, jó!“

Zakrátko odemykám a stojím mezi futrama.

,, Ahoj Maruško!“, hlaholím. Moje žena se sice Marie nejmenuje, ale já ji jen tak někdy říkám. Vždycky jsem si myslel, jak je to oslovení vtipný, ale pak mi žena vysvětlila, že jsem se splet. Prostě jí to vadí, jako všechno, co jsem doposavad dělal.

Tak tedy zdravím a hrnu se do předsíně.

,,Zuj si boty a sundej ten nemožnej pingl ze zad, nejsi už v lese!“ Místo pozdravu mě přivítala choť. ,, Ty tvoje hadry pěkně páchnou, někam to zahoď a jdi se hned vykoupat, smrdíš jak tchoř!“ Pokračuje v uvítání. Úsměv, kterej jsem naladil už ve výtahu mi pomalu mizí. ,,Tchoř, moje milá smrdí úplně jinak, to by ses teprve divila“, bráním se. Pak ale uznávám, že po dvouch dnech v lese jí zrovna asi nevoním a mizím v koupelně. Stačilo pár minut a vymydlenej stojím v kuchyni.

,,Co je dobrýho k snědku“, ptám se už zase milým hlasem.

,, Podívej se, snad něco najdeš“, chladně odpovídá a věnuje se čtení nějakýho ženskýho magazínu. Moje žena, je výborná kuchařka, proto se nedočkavě vrhám k lednici a prudce otevírám dveře. Teda, chtěl jsem je otevřít, ale ten pitomej úchyt mi zůstal v ruce.

,, Hele, máš rozbitou lednici“, koktám provinile.

,,No, to snad né!“ Vybuchla manželka. ,,Vždyť je to i tvá lednice. Ten úchyt je uvolněnej už nějakou dobu a ty jsi slíbil, že to opravíš“.

,,Máš pravdu“,přiznávám a jdu si pro šroubovák. Pachtím se s lednicí, pospíchám, mám už pořádnej hlad. A tu mi manželka připomíná ještě další, mnou slíbené údržbářské práce. ,,Taky

si slíbil, že opravíš kapající vodovodní kohoutky. Za tu dobu co tečou, vyteklo víc vody, než z toho vašeho osadního pramínku co máte v lese. A vůbec, milej zlatej, už toho všeho mám tak akorát dost! Všechno nám tady padá na hlavu a ty se flinkáš bůh ví kde po lesích. Všechno! Všechno se musí zásadně změnit, chci už konečně žít jako všichni ostatní“.
,,Jako kdo?“ pípnu vyjeveně.
,,No třeba jako Magda, Jarmilka, nebo Vlastička!“.
Hlas mé ženy nepřirozeně stoupá. Takhle ji opravdu neznám.
,,A to je kdo?“ ptám se zaraženě.
,,To jsou holky z lázní, co jsem s nima chodila na procedury a tak“, odpovídá manželka a už se zase nadechuje.
Povedlo se mi připevnit držadlo u lednice a zvědavě ji otevírám.
Prázdná!
,,Co budu večeřet?“, ptám se rozladěně.
,,Co chceš, něco si třeba zastřel, ty zálesáku! Nejsem tvá kuchařka, ani tvá služka“, láteří můj protějšek.
A tak si zase oblíkám ty „smradlavý hadry“ a pádím zpátky na nádraží. Snad tam ještě zastihnu kluky a dám si s nima nějaký to pivo. _____

Miroslav Neuvirt - Wandri

Trapsavec 2012 Povídka zároveň vyšla v 7. svazku edice Trapsavecké miniatury nazvaném ***KDESI A KDYSI BYLO NEBYLO***

- s dvanácti Wandriho povídkami. V případě zájmu piš na mail: hafran4@seznam.cz